

- Komisja działała bez właściwej podstawy prawnej, ze względu na niezgodność z prawem art. 29 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589. Strona skarżąca podnosi, że art. 29 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 jest niezgodny z prawem, ponieważ nie ma on wystarczającej podstawy prawnej, jest niespójny z art. 267 TFUE i z art. 108 ust. 2 akapit drugi TFUE oraz pozbawiony wystarczających gwarancji materialnoprawnych i proceduralnych. W każdym wypadku jest on niezgodny z prawem, jeśli interpretuje się go w ten sposób, że dopuszcza on ingerencję w postępowanie taką jak ta, która miała miejsce w niniejszej sprawie.
 - Co więcej, Komisja naruszyła prawo strony skarżącej wywodzone z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że strona skarżąca poniosła szkodę w kwocie 15 028 841,93 EUR powiększonej o odsetki w wysokości 12 % rocznie należne od dnia 23 czerwca 2016 r., co odpowiada kwocie, jaką strona skarżąca otrzymałaby na mocy nakazów sądowych, gdyby Komisja nie zaingerowała w przebieg postępowania.
 3. Zarzut trzeci oparty na twierdzeniu, że istnieje związek przyczynowy między niewłaściwą ingerencją komisji a okolicznością, że w wyniku tej ingerencji sądy krajowe zasadniczo zmieniły swe podejście, mimo że już dwie instancje sądów krajowych wydały wcześniej rozstrzygnięcia na korzyść strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2023 r. – Raiffeisen Bank International / SRB

(Sprawa T-389/23)

(2023/C 338/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Raiffeisen Bank International AG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: G. Wilfling, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez pozwaną w dniu 2 maja 2023 r., dokument SRB/ES/2023/23, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. pobranych ex ante składek do jednolitego funduszu restrukturyzacji; tytułem ewentualnym
- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. pobranych ex ante składek do jednolitego funduszu restrukturyzacji, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej Raiffeisen Bank International AG, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga opiera się na czterech zarzutach.

1. Zarzut pierwszy: Naruszenie art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 (¹)

Obliczana corocznie łączna kwota indywidualnych składek od wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium wszystkich uczestniczących państw członkowskich, nie może w okresie początkowym przekroczyć w danym roku 12,5 % poziomu docelowego. Pozwana dopuściła się naruszenia art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ze względu na to, że przy określaniu tego rocznego poziomu docelowego nie wzięła pod uwagę tego mający bezwzględny charakter pułapu.

2. Zarzut drugi: Naruszenie art. 69 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014

Skarżąca kwestionuje to, że wysokość poziomu docelowego została ustalony w prawidłowy sposób. Nawet kontynuując linię rozumowania pozwanej i stosując przeliczanie dynamiczne, w brzmieniu przepisów prawnych nie ma niczego, co by pozwalało powiązać obliczenie kwot na rok 2023 z wartościami na rok 2024, i, co za tym idzie, z okresem innym niż początkowy.

3. Zarzut trzeci: Naruszenie art. 296 TFUE i art. 41 karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽²⁾ ze względu na brak wystarczającego uzasadnienia decyzji

W zaskarżonej decyzji nie zostały spełnione określone w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości⁽³⁾ wymogi odnoszące się do wystarczającego uzasadnienia indywidualnego aktu prawnego. Kwoty składek indywidualnych oblicza się proporcjonalnie w odniesieniu do wszystkich zobowiązań – z wyłączeniem depozytów gwarantowanych – danych instytucji w stosunku do łącznej kwoty zobowiązań – z wyłączeniem depozytów gwarantowanych – wszystkich wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium wszystkich uczestniczących państw członkowskich. W uzasadnieniu decyzji brak jest szczegółowych informacji na temat odpowiednich danych dotyczących innych instytucji finansowych.

W przypadku skarżącej szczegóły dotyczące tego obliczenia miały w rzeczywistości za podstawę informacje, które zostały przez nią zadeklarowane w szablonie SRB do przekazywania danych. Dodatkowo dotyczyły one też tego, ile kategorii odpowiadało poszczególnym czynnikom i do której kategorii skarżąca została przyporządkowana. Te informacje, które były dostępne podczas uzasadniania zaskarżonej decyzji, nie wystarczały nawet do tego, aby w miarę dokładnie potwierdzić prawidłowość obliczenia składki skarżącej.

4. Zarzut czwarty: Naruszenie art. 47 karty praw podstawowych i zasady pewności prawa ze względu na brak możliwości zweryfikowania zaskarżonej decyzji

Dla skarżącej nie jest zrozumiałe, jak na podstawie zawartych w zaskarżonej decyzji i załącznikach do niej informacji może ona sprawdzić prawidłowość obliczenia jej składki do jednolitego funduszu restrukturyzacji. W związku z tym uznanie w zaskarżonej decyzji uznano, że skarżąca ma uiścić składkę, której kwota mieści się w przedziale dziesiątek milionów, nie jest w żadnym przypadku zgodne z zasadą państwa prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014 L 225, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. 2012, C 326, s. 391.

⁽³⁾ Wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 122.

Skarga wniesiona w dniu 7 sierpnia 2023 r. – ePlus/EUIPO – Telefónica Germany (E-Plus)

(Sprawa T-462/23)

(2023/C 338/42)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: ePlus Inc. (Herndon, Wirginia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: A. Mottet, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Telefónica Germany GmbH & Co. OHG (Monachium, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „E-Plus” – unijny znak towarowy nr 17 698 846

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku